

HARLEKYN

MARTIN JURÍK

MARENČIN PT

HARLEKÝN

Martin Jurík

Harlekýn

MARENČIN PT

*Prípadná podobnosť knižných
postáv je samozrejme čisto náhodná.
Nedomýšľajte si viac ako treba.*

© Martin Jurík, 2013, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Tomáš Galata
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
867. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0667-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0668-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0669-9 (ePub)

Zopár slov od autora k reedícii knihy

Harlekýn vychádza opäť, po siedmych rokoch. Ide o nepriame pokračovanie príbehu o pomste s názvom „Čierny“ (ešte v roku 2011 však pod názvom „Kým nás smrť nerozdelí“). Rozdiel nového vydania je v niekoľkých pasážach a detailoch, ktoré sa v prvom vydaní z roku 2013 neobjavili, respektíve museli ísť von. Teraz je Harlekýn naspäť a vo svojom pôvodnom znení. Vychutnajte si ho.

I. ČASŤ

„Pane, ochraňuj ma samého pred sebou,
pretože ja som mojím najväčším nepriateľom.“

Sv. Augustín z Hippa

„Moja prvá spomienka sa viaže na harlekýna. Na epizódu, ktorej autenticitu sa mi nepodarilo s istotou overiť ani po dôslednej snahe o jej rekonštrukciu. Spomienka uviazla niekde v hypotetickom priestore medzi symbolickou kreáciou podvedomia a mojím subjektívnym vnímaním reality cez filter dvojročného dieťaťa. Rodičia mi dokázali potvrdiť i dopodrobna opísať výzor mojej vtedajšej detskej izby v prízemnom trojizbovom byte v dome na okraji Eglisau. I mojej detskej postielky, v ktorej som vtedy stála v hviezdíčkovom pyžame, pridržala sa dreveného zábradlia ohrady a sledovala postavu vchádzajúcu nehlučne dnu cez otvorené dvere. Stavila by som sa, že to vtedy bol ujo Safran vo svojom charakteristickom béžovom pulóvri, podľa ktorého ho poznám z fotografií. Mal na tvári veľkú bielu masku s červenými kosoštvorcami tiahnucimi sa od čela až po líca. Z masky trčali červené rohy so zvončekmi. Chvíľu tancoval okolo postele, až sa zastavil a chrapľavo zvolal: ‚Dostanem ťa!‘ Na záver si strhol masku a tu spomienka končí vo veľmi nejasných abstraktných obrysoch. Otázkou je, do akej miery ju moje podvedomie chce zablokovať. Na druhej strane podľa tvrdení rodičov vraj ujo Safran do mojej izby nikdy s maskou harlekýna nevšiel. Ani sa u nás podobná maska nikdy nenašla.“

Z údajného zápisníka Alice N.

1. kapitola

Pred Adriánom sa roztvorila úzka kamenná chodba vnorená do pološera, v ktorom zanikali všetky jasné tvary a obrysy akýchkoľvek predmetov sa rozplývali do neurčitých podôb. Snažil sa nedotknúť nezdravo vlhkých stien a neobtrieť sa hlavou o nízky strop, na ktorom si jeho fantázia vyfarbila tieňe zakrádavých pohybov a jeho do krajnosti vybičovaný sluch zachytil šušťavé hemženie nespočetného množstva drobných tenkých nožičiek.

Zaľal zuby a zápasiac s vlastným strachom naďalej smeroval k svetlu dobiedzajúcemu spoza záhybov chodby, svetlu, ktoré bránilo utonutiu okolitého sveta v nepreniknuteľnej tme. Adrián viac neľutoval, že nenašiel faklu, pretože sladká nevedomosť preňho v daných momentoch predstavovala ozajstné vykúpenie. Nechcel vidieť, na čo šliapal. Ďakoval prítmiu, že ho uchránilo od pohľadu na mäkkú pohyblivú hmotu pod nohami, spôsobujúcu desivý mlaskot pri každom jednom kroku. Zhrbený, s rukami meravo pritlačenými k hrudi, postupoval ďalej, výklenok za výklenkom, záhyb za záhybom.

Keď sa už chystal stráviť predstavu, že sa uväznený v zatuchnutých stiesnených katakombách bude ponevierať po zvyšok večnosti, vyústila chodba do priestrannej sály s vysokou klenbou. Oslepil ho prudký jas v jej strede.

Reflexívne si dľaňami zakryl oči. Zistil, že svetlo ho nebolí, a preto ich pomaly zložil a spravil niekoľko krokov vpred. Žiara vychádzala z podivného kamenného monolitu pripomínajúceho sarkofág. Podišiel bližšie a uvidel na ňom obrysy ľudskej postavy.

Jeho oči si zvykali na svetlo a on postupne rozpoznával belostnú siluetu nahej ženy. Sedela pozdĺžne na okraji sarkofágu s vyloženými, pokrčenými nohami. Hlavu mala zaklonenú dozadu a dľaňami sa opierala o kameň. Príval vlasov jej siahal až po samotnú zem.

Pohľad na výjav ho striasol od vzrušenia, hneď sa však za svoju chvíľkovú prostoduchosť zahanbil. Až neskôr postrehol, že sa naňho spod pramienkov schovanej, nerozoznateľnej tváre díval úsmev asi dvadsaťročného dievčaťa.

Niečo v ňom začalo biť na poplach a velilo mu neodkladne ju zovrieť, aby ju ochránil pred bezprostredným nebezpečenstvom. Kým sa však odhodlal konať, bolo už neskoro. Zmizla pred jeho načiahnutou rukou a jeho prsty siahli do prázdna. Prevalila sa cez okraj sarkofágu a padala do jeho bezodnej priepasti ako panenská obeť zhodená do hlbín počas starovekého rituálu.

Vzápätí zhasla žiara a temnota pohltila celý priestor naokolo. Adrián začul, ako sa vyhrotili ozveny zlovestnej šelesti blížiacej sa k nemu zo všetkých kútov. Vystrel dlane, slepo hmatal okolo seba, tápal do strán a čakal, kedy neviditeľná sila vstrebe aj jeho. Zostávalo už len niekoľko desiatok sekúnd...

Prebudil ho ostrý rachot. Adrián sa pristihol, ako šmátra po nočnom stolíku a zhadzuje z neho všetko, čo mu prišlo pod ruku. Najväčší rámus spôsobil starý robustný budík, ktorý sa po dopade na dlážku ako na odplatu rozdrnčal a svojim neznesiteľným hukotom vyštváľal kocúra Šeďousa z jeho peľechu. Adrián sa nechotne posadil, načiahol nohu a pristúpil ňou budík zmietajúci sa v epileptickom tanci, až kým ho naň neprešla chuť. Zdvihol ho a zahľadel sa na ciferník. Ručičky ukazovali len pol šiestej. Vonku sa už takmer rozvidnelo. Adrián Záruba potácavo vstal z postele, povystieral sa a rozhodol sa odmotať na záchod a vyhľadať v kuchyni niečo na pitie. Cestou sa stihol potknúť o svojho britského kocúra, ktorý nedočkavo triasol chvostom pred prázdnu miskou na granule. Na sen s dievčinou úplne zabudol.

Do Košíc sa presťahoval tesne pred koncom minulého roku. Zavolať ho sem vzdialený príbuzný, kolega od fachu a niekdajší okresný vyšetrovateľ Laco Labaš, ktorý si po odchode z policajného zboru otvoril vlastnú firmu na bezpečnostné systémy. Dozvedel sa, že Adriána prepustili z Úradu boja proti organizovanej kriminalite a že po pár mesiacoch opustil aj svoje miesto na policajnej akadémii, kam ho šéf úradu odsunul, a preto sa mu pripomínal so železnou

pravidelnosťou až dovtedy, kým sa bývalý detektív konečne nerozhodol zbalíť si kufre.

Metropola na východe preňho znamenala nový svet. V podstate ani poriadne nevedel, ako Košice vyzerajú, podobne ako nepoznal plno ďalších slovenských miest. So vzdialenou rodinou sa stretával tradične len na svadbách, pohreboch a okrúhlych jubileách. Naposledy sa tu zjavil pred desiatimi rokmi na akomsi pohrebe. Odvtedy sa síce nekonala žiadna svadba a možno prepásol aj nejaké to výročie, no útechou zostávalo, že ani nikto neumrel.

Mesto ho privítalo rovnako ako jeho príbuzní – srdečne. Pre pokrvných Košičanov predstavoval posledný biologický článok s bratislavskou vetvou a najmä žijúcu pamiatku na svojho deda i otca, ktorým akoby z oka vypadol a o ktorých kolovali rôzne zveličené legendy ako o bohémoch a dobrodruhoch. Spočiatku mu takmer každý pripomínal, koľko dobra jeho otec urobil predtým, ako ušiel do Ameriky. Mal sto chutí odseknúť, že debatujú o človeku, ktorý kedysi opustil ženu i so synom a viac sa neozval. Adrián však vďaka nim veľmi rýchlo pochopil, ako život v Košiciach funguje. Nemusel si hľadať byt, pretože zať strýka z druhého kolena mu ešte pred príchodom našiel pohodlný dvojizbák na Jazere. Nemusel čakať u lekára, pretože Laco, brat, patológ, vedel vybaviť kohokoľvek v ktorúkoľvek hodinu – od zubára až po chirurga. A keď mu niekto už druhýkrát prepichol pneumatiku (pravdepodobne kvôli bratislavskej značke...), Laco Labaš mu do hodiny priniesol novú košickú ešpézetku.

Košice mu vyšli v ústrety. Až na zopár drobností tu nezažil žiadnu ozajstnú nepriateľnosť, kvôli ktorej by sa chcel zbalíť a odísť preč. Žil tu v ústraní i v relatívnom pokoji, cítil sa chránený pred veľkým svetom, pričom s ním mohol aspoň trochu udržiavať kontakt – v neposlednom rade aj majstrovstvami sveta v ľadovom hokeji, kam Laco zohnal vstupenky.

V kuchyni doplnil kocúrovi granule, potom sám strčil hlavu pod vodovod a vysmädnuťo hltal jeden dúšok za druhým. Odtiaľ sa odtmolil do kúpeľne, vliezol do vane a nechal na seba tiecť vlažný prúd vody. Šeďous sa medzitým vyhupol na vaňu a labkou sa snažil chytať kvapky z netesniaceho kohútika. Adrián sa poutieral, na pár sekúnd sa zavesil na rám dverí a keď sa mu ani po opakovanom úsilí

nepodarilo vytiahnuť hore, šiel radšej naspäť do spálne skontrolovať čas na budíku.

Ručičky sa len s neochotou posúvali k šiestej hodine rannej. Adrián sa započúval do ich šelesti a ako zaseknutý zízal na posteľ a premýšľal, či má zmysel zdriemnuť si ešte na dve hodiny. Napokon sa načiahol za paplónom, spolu s vankúšom ho upratil a prikryl dekou. Na ňu vďačne skočil jeho kocúr a hľadal si miesto, kam sa rozvaliť. Bývalý kriminalista sa hodil do šiat, letmo si umyl zuby a cestou z bytu sa už tešil, ako si v práci nikým nerušený uvarí kávu, sadne za svoju obľúbenú on-line hru a bude sa jej venovať dovtedy, kým sa nezjavia prví kolegovia. A možno aj celý zvyšok dňa.

Laco Labaš mal rád pekné ženy. Rád sa na ne díval, rád s nimi flirtoval. Koniec koncov, na východe neboli pekné ženy žiadnymi výnimkami. Jednu mal aj doma a s ňou dve dospelé dcéry. Avšak poctivo udržiavaná, elegantne oblečená štyridsiatnička s veľkým širokým klobúkom, ktorá sa práve zdvihla z kresla a opustila jeho kanceláriu, by svojou postavou mohla vytrieť zrak ktorejkoľvek modelke. *Obzvlášť tými neskutočnými nožiskami*, uznanlivo prikývol Laco. Dotyčnú dámu už nejaký rok poznal, dostala sa k nemu ešte dávnejšie – ako inak – cez odporúčanie. Teraz po ňom žiadala službičku, ktorá sa mu zdala malicherná, prinajlepšom rozmarná. Aspoň v prípade, ak by sa jej musel venovať on sám. Slabosť pre krásne ženy však zvíťazila, a preto sa Laco rozhodol zahrať na kráľa Šalamúna.

Ponad monitor sa díval za odchádzajúcou ženou. Cez presklené dvere sledoval, ako sa za ladnými pohybmi jej bokov otáčali všetci mužskí zamestnanci usadení v priestrannej open space miestnosti. Všetci okrem jedného. Iba bratislavská posila, niekdajší detektív Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru Adrián Záruba sa bez záujmu krčil za svojou obrazovkou. Atraktívnej návštevníčke nevenoval ani len zbežný pohľad. „Určite zasa trčí pri tej svojej debilnej hre,“ zamrmal si Laco popod nos. V inej firme by Adriána kvôli podobným prehreškom možno už dávno vyhodili. Labašova však k „iným firmám“ nepatrila. Po prvý základom bolo odrobiť si poctivo svoju prácu a postíhať termíny.

S tým Adrián nikdy problém nemal. A po druhé, *sme predsa na východe. Tu sa príbuzní alebo kamaráti, ktorí pre nás pracujú, len tak nevyhadzujú.* Laco poznal kriminalistovu minulosť. Do Košíc ho zavolať aj preto, aby mu pomohol psychicky sa zotaviť. Kedysi preňho urobil službu jeho otec, teraz ju on robí pre mladého. Nevyhodil by ho z firmy a platiť ho bude, aj keby sa flákal celé mesiace. Mohol si to dovoliť. Ale chcel mu v prvom rade pomôcť. Preto sa rozhodol zavesiť mu na krk úlohu, s ktorou za ním prišla štyridsiatnička, a odtrhnúť ho od jeho virtuálneho sveta.

Zdvihol sa z kresla a cestou k preskleným dverám si uchmatol z misky na ovocie jablko. Ošúchal ho o dlhú, voľne nahodenú kockovanú košeľu a pohodil. Prešiel chodbičkou pomedzi pracoviská otvoreného priestoru a zastavil pri Adriánovom stole, beznádejne zapratanom papierovými lajstrami.

„Gejmuješ, gejmuješ?“ oprel sa Laco o hranu stola a akoby mimochodom si odhryzol z jablka.

„Nie, som na Skype,“ odvetil Adrián a naďalej sústredene zísal do obrazovky.

„Ale kvôli hre, však?“

„Hej.“

„A stále tá... s mapami alebo už iná?“ snažil sa jeho šéf udržať náznak nenútenej konverzácie.

„Áno, stále drví tú somarinu,“ bonzol ho z opačného konca miestnosti Ondro Mrvo, prezývaný Mrdo, a zvyšok osadenstva sa potichu rozchichotal, „aj nás už presviedčal. Ako poisťovací agent.“

„A nechali ste sa?“

„Trochu,“ priznal Ondro, „ale je to ukrutná nuda.“

„Počuješ?“ obrátil sa Laco opäť na Adriána a zagestikuloval s jablkom v ruke. „Aj ty by si sa mal radšej venovať reálnemu životu. Koľko si toho stihol spoznať, odkedy si v Košiciach? Máme tu pekné pamiatky, krčmičky, bowling, squash, za mestom krásnu prírodu a...“

V poslednom momente si hryzol do jazyka. Chcel povedať a všade krásne ženy, stihol si však uvedomiť, prečo svojho príbuzného dotiahol na východ. Zamestnal ho u seba, aby mu dal možnosť zabudnúť a začať odznova. Radšej rýchlo doplnil „... a plno inej zábavy“ a vystrúhal prehnane vycerenú grimasu.

„On ťa nepočuje, nevidí,“ hučal Ondro, „Dimitru je prezidentom a nesmieme ho rušiť.“

„Dimitru?“

„Má nick Dimitru Osraldescu. V tej hre.“

Ľudia v kancelárii sa opäť pridusene chichotali. Adrián odtrhol od počítača zrak a vrhol Mrdovi bodavý pohľad. Zvykol si ignorovať jeho uštipačné poznámky, nemal však rád, keď ho v bežnom živote oslovoval prezývkou z hry, nech znela akokoľvek nevinne. Nikdy v živote sa mu žiadna neušla. Ani v materskej, ani v základnej škole, ani na gymnáziu, ani na akadémii a ani na policajnom prezídiu. Dočkal sa jej až po príchode do Košíc vo veku tridsiatich šiestich rokov. Prischla mu hneď, ako kolegom navrhol pridať sa k hre. A keďže sotva plnoletí zamestnanci Labašovej firmy trpeli zlozvykom častovať sa prezývkami, nevyhol sa im ani on. Ondro Mrvo zamenil jeho meno a priezvisko za nick v hre. Z Adriána Zárubu sa preňho stal Dimitru Osraldescu aj v bežnom živote. Nefrlal, lebo dopadol ešte celkom dobre. V spoločnosti, kde sa z priezviska Mrvo stal Mrdo, z Posúcha Pošuk sa zo Zárubu mohol stať Záhuba.

Niekdajší kriminalista len pokrútil hlavou a pokračoval v ťukaní do Skypu, kde práve zadával úlohy svojim virtuálnym ministrom.

„Pán prezident Dimitru Osraldescu,“ Laco sa teatrálnie uklonil a s rozhrzeným jablkom spravil úslužné gesto. Potom dobrácky, nevýsmešne dodal: „Dovoliť by som si vás pozvať do mojej skromnej komnaty na menšiu prezidentskú poradu.“

Adrián len mlčky mykol plecami, zatvoril Skype i okná internetového prehliadača a zdvihol sa z kresla. Mierne prihrbena nasledoval svojho príbuzného do jeho kancelárie.

„Tam sa rozval,“ ukázal na koženú sedačku. „Čím ťa ponúknem?“

„Ničím, ďakujem,“ povedal bývalý kriminalista na pol úst. Zo skúsenosti vedel, že by mu Laco dal na výber medzi whisky a niektorým z koňakov. „Som dnes autom.“

„Daj si aspoň jabĺčko,“ ukázal Labaš na misku s ovocím položenú na konferenčnom stolíku. Keď Adrián nemo zavrtel hlavou, odkašlal si a rozhovoril sa.

„Mal by som pre teba jednu fušku. Ide v podstate o drobnosť, štandardnú záležitosť. Jedna klientka, zhodou okolností moja zná-

ma, chce, aby sme jej dali pozor na dcéru. Má podozrenie, že sa mladá do niečoho namočila. Drogy, krádeže, sektárstvo či nejaký gang – to bude tvojou úlohou zistiť. Je to slušná zámožná rodina, všetko vzdelaní poctiví ľudia. Tá pani zaplatí na drevo.“ Laco si zo svojho jablka odhryzol posledný kúsok a ohlodaný zvyšok vrhol šviháckym oblúkom do neďalekého odpadkového koša. Utriel si ruky do vreckovky a pokračoval: „Peniaze si necháš nezdanené popri plate, len mi urob jednu láskavosť. Zdvihni prdel od počítačovej hry a hýb sa trochu v teréne. Stretávaj sa s ľuďmi, prejdi sa na vzduchu. Dobre, môj?“

Adrián siahol po miske s ovocím a vybral z nej banán. Chvatne ho od stopky otvoril a hryzol doň. Takto sa vyhol očakávaniam druhej strany z rýchlej odpovede a doslova zajedol svoje rozpaky. Laco sa zatiaľ sklonil za počítač, s prižmúreným ľavým okom hľadel do monitora a klikal hore-dole myšou.

Sprvoti sa v kriminalistovi všetko vzbúrilo. Nemal ani najmenšiu chuť behať po Košiciach a sledovať nejakú, s najväčšou pravdepodobnosťou rozmazanú problémovú slečinku, akých sú na Slovensku tisíce, ak nie desaťtisíce. Ďalšie peniaze ho nezaujímali, aj tak nevedel, čo si s nimi počať. Ak práve nezabíjal všetok voľný i pracovný čas za on-linovkou, celkom slušne si vedel privyrobiť spolutvorbou flashových internetových hier. Jednému vývojovému štúdiu – patriacemu kamarátovi z detstva – pravidelne posielal námety a rozpracované predlohy svojich nápadov. Boli to rôzne pochabé minihry slúžiace ako inzercia, lákadlá na internetových stránkach alebo čisté provokácie. Či už vlastná simulácia Sims na spôsob rómskej osady, ostreľovanie Krásnej Hôrky zapálenou trávou alebo digitálna postavička v podobe istej celebrity, ktorej úlohou je kraďnúť v drogérii a nenechať sa prichytiť – to všetko pochádzalo z jeho vlastnej dielne a tešilo sa medzi surfermi až zlomyseľnej popularite. Okrem toho Adrián najradšej trčal vo svojom príjemnom dvojizbovom byte a vychutnával si odstup od priameho kontaktu s ľuďmi. Večer sa zvykol prechádzať po Krásnej nad Hornádom a ako socializácia mu úplne postačilo chatovanie s anonymnými hráčmi v hre, kde ho zvolili – ako ho Ondro Mrdo nabonzoval – za prezidenta virtuálneho Československa.

Prehltol rozžutý kúsok prezretého banánu ako horkú tabletku a rozhodol sa. Prijme otravnú fušku už len kvôli Lacovi. Pretože Laco je rodina, spravil preňho nezištne veľa a on mu tiež niečo dlhoval. A okrem toho žil na východe. A tu fungovali mnohé veci inak ako v Bratislave. Pomôcť niekomu patrilo k samozrejmosti a k tunajšej mentalite ľudí. Výhovorky či nespoločenskosť sa na extrovertnom východnom Slovensku stretávali s podozrením, ak nie s nevdou. A Adrián si uvedomil, že ak by teraz odmietol, ľudia okolo neho by ho viac medzi seba neprijali. Stačilo, že ho kolegovia okrem jeho prezývky občas za chrbtom nazvali „pacient“. V podstate mali pravdu a ani o tom nevedeli. Adrián pacientom bol, prišiel sa sem liečiť.

„Dobre, beriem,“ povedal potom, ako si prehliadol zvyšok mazľavo chutiaceho banánu a zistil, že naň viac nemá chuť.

Laco, naďalej zahľadený do počítača, mu s neskrývanou samozrejmostou podal cez stôl vizitku, ktorú akoby vyčaroval medzi prstami. Zjavne inú odpoveď ako kladnú neočakával.

„Zavolaj jej hneď teraz a dohodni si s ňou rande,“ velil zapozeračný do obrazovky. „Porozpráva ti všetko, čo potrebuješ vedieť. Neboj sa, spestrí ti to život.“

Ani netušil, ako veľmi mal pravdu.

Nervózne stískal medzi prstami vizitku a so zaklonenou hlavou si na drevenej časti fasády premeriaval nápis Cukráreň Aida. Hlas ženy v telefóne mu oznámil, že sa stretnú v malej Aide na Hlavnej ulici, preto teraz prešľapoval z nohy na nohu s nádejou, že sa nachádzal pred správnu. Cukrárni Aida bolo v Košiciach viacero, pričom v samotnom centre hneď dve blízko seba. V najhoršom prípade by opäť zavolať na perom napísané číslo z Lacovej vizitky a uistil sa, či nezablúdil. Podobnej situácii sa však chcel vyhnúť, aby si u svojej novej klientky nevytvoril prvý dojem babráka. Obzrel sa okolo seba a dúfajúc, že ho ľudia v pešej zóne nasmerovali správne, vstúpil dnu.

Malá Aida Adriánovi vôbec nepripadala malá. V pomerne rozľahlom priestore stál za sebou rad stolíkov a oproti nim veľký presklený pult so zákuskami a zmrzlinou. Vnútro cukrárne pôsobilo síce stroho, ale úhľadne, Bolo vyplnené hovorom návštevníkov

a nevtieravou hudobnou kulisou, ktorá nepripomínala žiadne zo známych rádií. Kriminalista podišiel zopár krokov a pozorne prechádzal pohľadom po hostoch. Hľadal opis, ktorý by sedel na jeho klientku, a všimal si aj ľudí, ktorí by k nej mohli z akéhokoľvek dôvodu patriť. Uvidel len mamičky na materskej, dôchodcov a skupinky či páriky školákov. Napriek tomu sa nedokázal zbaviť deformovaného zvyku bahniť sa v obave, že ich tu môže ktokoľvek sledovať, prípadne pristihnúť a vyzradiť žiarlivému manželovi, z ktorého sa hravo vykluje zbohatlícky holohlavec. Alebo iný šialený východniar pripravený natrieť zobák každému inému samcovi v blízkosti svojej polovičky. Adriánove obavy zosilneli, keď uprostred miestnosti zbadal sedieť naozaj atraktívnu ženu v jarných bieločiernych šatách s veľkým plochým klobúkom rovnakých farieb. S maximálnym vypätím chcel striasť nervozitu a presvedčiť sa, že sa z neho za posledný polrok stal sociopat stratený v cudzom prostredí, na druhej strane sa ho prozreteľnosť ako úrok zožatých profesijných skúseností snažila varovať, že napriek všetkej zdanlivej vlúdnosti majú aj Košice svoje temné stránky.

Žena si ho všimla takmer okamžite. Trpezlivo ho sledovala spod klobúka a s jednou nohou prehodenou cez druhú srkala zo šálky presso, kým on sa rozhliadal po cukrárni. Keď si ju všimol, nenápadne mu kývla a naznačila, aby si prisadol.

„Adrián Záruba,“ predstavil sa a neprecvičené hlasivky mu zazneli lámavo, zo zaľahutej hĺbky hrdla. Žena odložila šálku, založila si ruky a skúmavo ho premeriavala od hlavy po päty. Laco Labaš mu neklamal, keď pri rozlúčke povedal, že šlo o krásku s nápadnými nohami. Na východe pekné ženy skutočne nepatrili k ohrozenému druhu, pred ním sediace zjavenie však zatienilo aj tunajšie pomery. Žene, ktorej nedokázal odhadnúť vek (Lacom spomenutá štyridsiatnička mu prišla len málo uveriteľná), sa spod klobúka po pleciach rozlievali dlhé svetlohnedé vlasy a z útlej tváre so špicatou bradou a dievčenskými perami ho nedôverčivo sledovali modré mandľové oči.

„Vy budete asi pani...“ pokračoval Adrián potom, ako si prisadol.

„Niemeyerová,“ prelomila žena svoju počiatočnú neochotu rozprávať, „Žofia Niemeyerová.“

Naďalej si ho premeriavala so založenými rukami a po chvíli sa

ozvala nie práve najpriateľskejším tónom: „Popravde, očakávala som niekoho iného. Niekoho mužnejšieho. Pôsobiaceho profesionálne. Niekoho ako pán Labaš. So skúsenosťami.“

Bývalý detektív si odkašľal a nehodlal sa nechať vyviesť z miery hneď na úvod:

„Ak dovolíte... Pán Labaš bol vyšetrovateľom majetkovej kriminality na Odbore kriminálnej polície okresného riaditeľstva policajného zboru. Ja som bol vedúcim samostatného oddelenia Úradu pre boj s organizovanou kriminalitou Prezídia policajného zboru v hodnosti majora. Čiže som bol nadriadeným pána Labaša.“

Žena nepatrne prikývla a zložila si ruky do lona. Adriánov úvod na ňu zrejme trochu zapôsobil.

„Dáte si niečo na pitie?“ zmenila rýchlo tému.

Kriminalista sa otočil a pozrel na ľudí platiacich pri pulte.

„Asi by som mal vstať a...“

„Nemusíte,“ prerušila ho štyridsiatnička, natiahla krk a mávla. O pár sekúnd už pri nich stálo mladé dievča z personálu a milo sa im prihovárало:

„Áno, pani Žofka, čo vám ešte môžem priniesť?“

„Mne nič, tu pán si objedná,“ mrkla na ňu žena spod klobúka a obrátila sa naspäť na Adriána. „Len si nedávajte zákusky. Je v nich rastlinný tuk. Lacná a nezdravá náhrada masla. Všetci ním už klamú. Ale kávu tu majú znesiteľnú.“

„Dobre, poprosím jedno kapučíno,“ prikývol Adrián.

„Kapučino sa podľa talianskych zásad po jedenástej hodine nepije,“ ozvala sa jeho dlhonohá klientka, keď sa dievča vytratilo od ich stola.

„Vďaka celonárodnému zlozvyku sa na Slovensku pravé kapučíno ani nepodáva,“ zareagoval kriminalista, ktorý sa pomaly, ale isto dostával do formy. Počkal na spýtavý pohľad ženy a dodal: „Aspoň ja zaň gebuzinu posypanú škoricou nepovažujem. Ak mi prinesú kávu bez škorice, pracujem pre vás bez honoráru.“

Žofia Niemeyerová sa usmiala od ucha k uchu a odhalila rad bielych zubov. Modré oči sa jej roztopašne rozsvietili. Zjavne sa preladil na jej vlnovú dĺžku. Poznal ju len chvíľu a už mu liezla na nervy a zároveň ho svojsky priťahovala. Najneprofesionálnejší možný začiatok

práce súkromného detektíva vo vzťahu s klientom, pomyslel si. To mu pripomenulo obavu, s ktorou vchádzal do cukrárne a rozhodol sa rýchlo ťažiť zo získanej výhody i z uvoľnenej atmosféry.

„Nemali by sme si na náš rozhovor vybrať diskrétnejšie miesto? Tu je plno ľudí a podaktorí môžu zbytočne začuť niečo, do čoho ich nič.“

„Nemám rada diskrétna miesta,“ utrúsila bez záujmu. „Anonymita davu mi vyhovuje viac.“

Prv, než sa stihol ohradiť, dievča spoza pultu mu prinieslo kapučíno. Samozrejme, so škoricou.

„Ako myslíte, zadarmo to už aj tak nebude.“ A keď si všimol, ako sa žena opäť pousmiala, pokračoval: „Porozprávajte mi teraz, prosím, o čo ide.“

„Ide o moju dcéru,“ začala Žofia Niemeyerová. „Bojím sa o ňu.“

Adrián sa ovládol a aj napriek dlhšej ženinej odmlke potlačil nutkanie podotknúť *To asi každá normálna matka*.

„Mám pocit...,“ jeho klientka si demonštratívne povzdychla, „mám jednoducho pocit, že sa do niečoho zaplietla.“

Kriminalista sa aj tentoraz ovládol a namiesto poznámky *Takže pocit* jej len hlavou naznačil, aby pokračovala. Žena nadvihla dlane a nervózne z nej vyhrklo:

„Satanizmus... Satanizmus, čierna mágia, okultizmus a obávam sa, že sú s tým spojené aj rôzne rituály a drogy...“

„Podľa čoho to usudzujete?“ prehovoril napokon.

„Mám viacero indícií, ale žiaden dôkaz,“ odvetila. „Keby som nejaký mala, asi by som nepotrebovala vás, všakže?“

„To netuším.“

„Stretáva sa s podivnými ľuďmi, číta podivné knihy, maľuje podivné obrazy, má podivné názory. Vidno to na jej oblečení i výzore, na hudbe aj na tom, kde sa zvykne po nociach flákať...“

„Prepáčte,“ prerušil ju Adrián, „možno ide len o módnny štýl, u mladých ľudí je to...“

„Máte ma za hlupaňu?“ vyprskla náhle a zvrastila obočie. „Myslíte si, že nerozoznám módnny štýl od hroziaceho nebezpečenstva? Že nerozoznám vyfintenu gotičku od človeka, ktorý má psychické problémy a je čisto náhodou mojou dcérou?“

Kriminalista sklopil zrak. Žena dodala už miernejšie: